

BARNENS #1 FRAMTID

EN TIDNING FRÅN PLAN INTERNATIONAL SVERIGE NUMMER 1 : 2016

Årets landrapporter:
Det här har du
bidragit till

Unga förändrar
världen

Hemma hos
barnen på flykt

ÖSTTIMOR

Dags för jämställdhet!

FOTO: JANN LIPKA

VÄRLDEN FÖRÄNDRAS OCH VI MED DEN

Vi lever i en tid med stora förändringar. Samtidigt har det aldrig tidigare funnits så många barn och unga i världen som nu. Vad innebär dessa förändringar för de uppväxande generationerna och hur kan vi bidra till en bättre framtid för världens barn och unga?

Sedan 1990 har den extrema fattigdomen halverats. Men trots detta lever fortsatt 1,2 miljarder vuxna och barn i extrem fattigdom. I höstas antog FN 17 gemensamma globala mål i en ansats att utrota fattigdomen, de sociala orättvisorna och den negativa klimatpåverkan till år 2030. Det är ett ambitiöst mål och det kräver att såväl regeringar som organisationer och näringsliv jobbar hand i hand.

Vilka är då framtidens utmaningar? Aldrig förr har så stor andel av världens barn växt upp i städer som nu. Trenden att lämna landsbygden för att bosätta sig i städer förutspås fortsätta många år framöver. Det ställer krav på städernas infrastruktur och arbetsmarknad så att de håller jämna steg med sina nya invånare. Hur kan vi trygga dessa barns uppväxt på bästa sätt? De behöver bland annat en utbildning som gör att de kan se framtiden an med tillförsikt. Det krävs inte minst yrkesskolor för unga, som matchar de behov som finns på arbetsmarknaden.

Fler människor än tidigare lämnar dessutom sina hemländer för att söka trygghet och försörjning någon annanstans. I dag lever 244 miljoner människor i ett annat land än sitt hemland till följd av politiska, ekonomiska eller religiösa svårigheter och konflikter. Hur kan Plan International bidra till att barn och unga får en bra framtid i sitt nya hemland?

De som växer upp i dag påverkas också av klimatförändringarna och de naturkatastrofer som ofta följer i deras spår.

Plan International jobbar redan i dag för att barn och unga ska veta hur de skyddar sig vid en katastrof, och samtidigt minska riskerna för att en katastrof inträffar i de samhällen där de bor. Ett arbete som kommer att bli allt viktigare i framtiden.

Även den fortsatta digitaliseringen påverkar hur barn och unga växer upp och lever i olika delar av världen. Det påverkar dessutom vårt arbete för att bistå dem.

Allt detta är exempel på frågor om framtiden som vi inom Plan International brottas med. När världen förändras måste vi självklart förändras med den och vi är just nu mitt uppe i vårt arbete med att definiera vår framtida globala strategi. Den lägger grunden för vårt arbete fram till 2030 och ringar in vår framtida roll som en av världens ledande barnrättsorganisationer. Hur gör vi mest nytta? Var gör vi mest nytta? Gör vi det själva eller tillsammans med någon annan?

Det enda vi kan vara säkra på är att vi inte vet hur framtiden kommer se ut. Jag vet dock att Plan International går en spännande framtid till mötes där vi har en viktig roll i att stödja utsatta barn och unga. Vi vill även fortsätta det arbete vi gör bra, och till exempel stödja de flickor som har en stor inneboende kraft men som på många håll i världen har svårt att göra sina röster hörda.

I höst kommer Plan International att besluta om sin globala framtida strategi varför vi får tillfälle att berätta mer i ett kommande nummer av Barnens Framtid. Till dess bjuder vi på inspirerande artiklar om vårt arbete för, och tillsammans med, barn.

Anna Hägg-Sjöquist
Generalsekreterare
Plan International Sverige

Plan International är en internationell barnrättsorganisation som arbetar för och tillsammans med barn. För Plan International är barn i världen en kraft som kan påverka sin egen utveckling.

Plan International:

- stödjer utvecklingsarbete på gräsrotsnivå tillsammans med barnen och utifrån deras rättigheter och behov
- hävdar barns rättigheter
- ökar förståelsen mellan olika kulturer och människor
- arbetar utifrån FN:s barnkonvention

Plan Internationals arbete finansieras främst genom fadderskap. Som fadder stödjer du utvecklingen i barnets närmiljö. Dina pengar går alltså inte till något enskilt barn utan bidrar till att många får det bättre.

Plan International är en religiöst och politiskt obunden organisation som ingår i ett internationellt nätverk av 69 länder. Det gör Plan International till en av världens största biståndsorganisationer som arbetar med barn.

Vår verksamhet utvecklas ständigt. Aktuell information får du på vår hemsida:

www.plansverige.org

Telefon: 08-58 77 55 00
Telefontid mån–tors:
09.00–12.00, 13.00–20.00
fre: 09.00–12.00, 13.00–16.00
Fax: 08-58 77 55 10

Fadderbidrag:
Pg: 90 07 01-4, Bg: 900-7014

Övriga bidrag:
Pg: 90 07 31-1, Bg: 900-7311

BARNENS FRAMTID ges ut av Plan Sverige Produktion & Försäljning AB, Textilgatan 43, Box 92150, 120 08 Stockholm
planinternationalproductions.com
info@plansverige.org

Ansvarig utgivare:
Anna Hägg-Sjöquist,
anna.hagg-sjoquist@plansverige.org
Projektledare: Åsa Malmqvist

Produktion: Global Reporting
Projektledare: David Isaksson
Redaktör: Anette Emanuelsson
Layout: Lisa Jansson

Tryck: V-TAB, 2016

OMSLAGSBILDEN:
Östtimor.
Foto: David Isaksson

INNEHÅLL #1

4

10

14

16

4» FRAMTIDENS ÖSTTIMOR JÄMSTÄLLT?

Följ med till ett av världens yngsta länder.

10» UNGA FÖRÄNDRAR VÄRLDEN

En fjärdedel av världens befolkning är 10–24 år.

12» TILLBAKA TILL SKOLAN I RWANDA

Många hoppar av men får stöd att komma tillbaka.

14» "JAG TOG MAKTEN ÖVER MITT LIV"

Intervju med före detta fadderbarnet Laura som nu arbetar för Plan International i El Salvador.

16» HEMMA HOS BARNEN PÅ FLYKT

360-upplevelsen ger dig inblick i flyktinglägret.

18» FÖR DIG SOM ÄR FADDER

Fadderresor, skrivtips och landrapporter.

21» FÖRETAGSSAMARBETEN

Möt Epidemic Sound och Hemsida24.

23» UNGDOMSRÅDET HAR ORDET

Den perfekta världen.

ÖSTTIMOR

Östtimor, eller Timor-Leste som landet egentligen heter, är ett av världens yngsta länder. Landet utgörs av den östliga delen av ön Timor. Efter att Östtimor 1975 fick sin självständighet från kolonialmakten Portugal invaderades landet av Indonesien som då var en militärdiktatur.

Indonesien styrde fram till 1999 och förtrycket av människor var hårt: många tusen dödades och fängslades.

När Östtimor fick sin självständighet för andra gången 2002 var landet i princip sönderslaget; huvudstaden var nästan jämnad med marken och fattigdomen mycket stor. Men kanske än värre, det fanns nästan inga utbildade personer som kunde bygga upp den samhällsstruktur som behövdes i ett självständigt land. Östtimor är därför i dag vad man brukar kalla ett postkonflikt-land, ett land som genomgått ett brutalt militärt krig och där samhället håller på att långsamt och mödosamt återgå till det normala.

Plan International på Östtimor

Plan International öppnade sitt kontor på Östtimor 2001. I dag finns där cirka 10 000 fadderbarn, däribland 1 084 med svenska faddrar.

Fokus för Plan Internationals arbete i landet ligger på att stärka unga människors möjlighet att engagera sig i och påverka landets utveckling.

Ett stort problem är det dolda våldet i samhället. Därför arbetar Plan International särskilt med att stärka flickors och kvinnors roll i utvecklingen. Ett sätt att göra det är genom att få fler kvinnor att bli aktiva i det lokala politiska arbetet. I nuläget är bara ett tiotal av drygt 500 valda byledare kvinnor.

Ungdomsarbetslösheten är mycket hög och därför ger Plan International dessutom stöd till yrkesutbildning för ungdomar. Tillgång till rent vatten och sanitet och en bra start i livet för de minsta barnen ingår också i Plan Internationals arbete.

På Östtimor är sextio procent av befolkningen under 24 år. Unga människor förväntas vara tacksamma och hylla de gamla hjältarna från gerillakriget mot Indonesien. Men nu börjar många unga tjejer få nog. De vill ha ett jämställt samhälle där de räknas.

TEXT OCH FOTO: DAVID ISAKSSON

TACKSAMHET? NEJ TACK!

Det är måndag förmiddag i den lilla bergsstad Alieu, fem mils slingriga vägar från kusten och Östtimors huvudstad Dili. På vägen upp ser vi havet breda ut sig nedanför de grönlädda, vackra bergen. I en av de små byarna pågår ett bröllop. Tre nunnor står utanför kyrkan.

Så kommer regnet, plötsligt. Det vräker ner, röd lera blandas med vattnet som forsar över vägen, vindrutetorkarna arbetar frenetiskt, människor går med paraplyer, andra har stora palmblad över sina huvuden.

Jordmassorna, som efter de senaste regnen blockerade den enda vägen till huvudstaden, är visserligen bortfraktade, men sedan nästan ett dygn tillbaka saknar Alieu elektricitet. Det gäller att ha tålamod, fast hur länge? Femton år efter att Indonesiens ockupation upphörde är bristerna fortfarande stora. Skolsystemet är svagt och i delar av landet lider barnen av undernäring. Samtidigt finns det en stolthet bland människor över den östtimorianska identiteten och att de faktiskt lyckades vinna sin självständighet åter efter de många åren av brutalt styre.

Men är alla traditioner verkligen bra? På Östtimor finns en gammaldags machokultur och ett omfattande våld mot kvinnor som många inte vill låtsas om. Av ledamöterna i parlamentet är bara en liten del kvinnor. På sistone har också konflikten mellan generationerna vuxit sig starkare. För de som är unga i dag nöjer sig inte med att minnas de ärofyllda åren av motstånd mot Indonesien. De vill att utbildningen ska vara bra, att alla ska ha samma chanser och att statens pengar inte ska försvinna i korruption.

”Det är inte så lätt, men tio år framåt i tiden tror jag det kommer att bli mycket bättre.”

Melina är 16 år och går sista året på gymnasiet här i Alieu. Hon är välformulerad och tydlig, det råder ingen tvekan om att hon vet vad hon vill. Melina är aktiv i ungdomsklubben som startade för ett par år sedan med stöd från Plan International, och där får

Tuppfäkting är en flera sekel gammal tradition på Östtimor som lockar pojkar och män i alla åldrar.

Östtimor är ett ungt land i dubbel bemärkelse, det blev självständigt 2002 och 60 procent av befolkningen är under 24 år.

hon utlopp för sin vilja att påverka och modernisera samhället. Klubben har ungefär 25 medlemmar som går på olika skolor i distriktet, och arbetar aktivt för att sprida kunskap och få föräldrar och andra vuxna att respektera barns rättigheter.

– Att föräldrar slår sina barn är ett stort problem som många inte vill prata om. En del föräldrar är okunniga, medan andra vet att det är emot lagen men tycker att de har rätt att göra som de vill med sina barn, konstaterar Melina. Hon tycker att polisen borde göra mer.

– Det var ett fall där vi faktiskt ringde polisen, men det ledde bara till att de pratade med föräldrarna som svarade att det hela var en familjesak och en del av vår kultur, och sen var det inte mer med det.

Ökad jämställdhet, stöd till ungdomsklubbar och anpassad utbildning för de ungdomar som inte hittar något jobb efter skolan är några av de projekt som Plan International jobbar med på Östtimor. Ofta får dessa stort gehör hos regeringen som gärna antar planer och riktlinjer om till exempel jämställdhet. Men på bynivå är motståndet mot förändringar ibland starkt och att känna tacksamhet till den äldre generationen och veteranerna från kriget är en del av kulturen.

– Mina föräldrar är präglade av kriget och Indonesiens ockupation. Flera av deras syskon dödades under de åren och många offrade mycket för att vi skulle bli självständiga, säger Melina.

Men ungdomarna vill inte känna tacksamhet. De vill ha utbildning och en framtid. De vill också bryta den äldre generationens passivitet.

En viktig fråga, tycker Melina, är bristen på jämställdhet. Pojkar behandlas för det mesta bättre och det är många flickor som aldrig kommer så långt som till gymnasiet. Istället blir de kvar hemma i jordbruket och får tidigt egna barn. Familjerna på Östtimor är ofta mycket stora. Själv är Melina ett av tio syskon, men till skillnad från många andra tjejer har hon vuxit upp i en familj där föräldrarna är beredda att satsa på flickorna. Nästa år hoppas hon kunna börja på universitetet, Melina har som mål att bli läkare.

– Mina föräldrar har alltid förstått hur viktigt det är med utbildning. För om vi som kommer från ett så litet land som Östtimor ska kunna konkurrera med andra måste vi ha bra utbildning. Utan det kommer vi aldrig att kunna utveckla vårt land, konstaterar hon.

Det har hänt att föräldrar blivit arga på ungdomsklubben för att den lägger sig i hur de "uppfostrar" sina barn, men på sikt tror ändå Melina att samhället kommer att förändras.

– Det är inte så lätt, men tio år framåt i tiden tror jag det kommer att bli mycket bättre. Då kommer fler att ha utbildning och vara i kontakt med många andra länder, konstaterar Melina.

Ignacio räknar vidare

Ignacio är fadderbarn. Hemma hjälper han till med att samla ved och att utfordra djuren. Arbete är något som alla i familjen behöver bidra med i någon form.

Ignacio som är tretton år och fadderbarn kommer vandrades ned för bergssluttningen. Han har varit uppe och samlat ved och nu bär det av hemåt igen. Stigen tar honom mellan risfälten som är som små bassänger, förbi djuren som nyss fått vatten och ned genom samhället.

Ignacios hemby, Solo Kraik, ligger i en dalgång, alldeles invid en sjö där Ignacio brukar bada och fiska. Mamma heter Birgitta, pappa Thomas – nästan som en vanlig svensk familj. Och så finns det förstås ett helt gäng syskon; familjerna på Östtimor är sällan små.

– Fiska hör till det bästa jag vet, särskilt när vi får något stort! säger Ignacio och visar med händerna.

Ignacio är nog på många sätt typisk för barnen i Östtimor. Familjen är långtifrån rik, men hör inte heller till de allra fattigaste. Han går i sjätte klass och gillar matematik, men just den här veckan är det lov. Skoldagen börjar annars åtta på morgonen med att alla sjunger nationalsången. Dessförinnan har Ignacio druckit en kopp kaffe innan han gått hemifrån, ibland äter han också frukost om familjen har mat så att det räcker. Annars blir det mat först vid tolv när han kommer från skolan.

Jo, det händer att de ibland pratar om barns rättigheter i skolan och det finns en rättighet som han själv särskilt tänker på: rätten att få gå i skolan.

– Och så, att föräldrarna inte får slå barnen, säger Ignacio bestämt.

”VI MÄN HAR ALLTID STYRT HÄR”

Den lilla byn Bolibo ligger på över 1 500 meters höjd. Här lever människor på det som jorden ger. Av de vuxna är det många som själva aldrig gått i skolan. Men även här börjar allt fler diskutera barns och kvinnors rättigheter.

TEXT OCH FOTO: DAVID ISAKSSON

Nattens regn har sugits upp av marken, en bit nedanför oss seglar fortfarande molnen och luften är så där krispig som på en svensk försommardag.

– Vi arbetar på och odlar som vi alltid gjort, det blir sallad, morötter, potatis och annat. Tillsammans brukar vi hyra en lastbil som kör till Dili för att sälja det vi producerat, berättar Domingos Martines som är en av ledarna i byn.

Han tycker att människorna i Bolibo sakta har fått det bättre under de senaste tio åren, även om mycket mer skulle kunna hända.

– Vi behöver lära oss mer om jordbruket, och få stöd för att kunna utveckla våra odlingar. En av de största förändringarna är tillgången till sjukvård för barnen. Tidigare fick vi betala för allt, nu är det gratis om någon blir sjuk, berättar Domingos Martines och tittar ut över de gröna fälten.

– Ja, det är en vacker plats och vi är för det mesta lyckliga. Men vi har ett problem och det är att vattnet inte räcker under torrperioden. Just nu hämtar vi vatten med hjälp av häst och vagn, en bit härifrån, men när det blir torka så finns vattnet sju till åtta kilometer bort.

Traditionens makt är stor i Bolibo, bekräftar han:

– Här i byn är det alltid vi män som har styrt, så är det bara.

Men han får snabbt mothugg av Maria Mendosa som fram tills nu stått tyst och lyssnat:

– Vi kvinnor har faktiskt också rättigheter, säger hon bestämt.

Längs bergsslutningen en bit bort kommer en man ridande på sin häst. Där nere vid det lilla huset står en kvinna, omgiven av sina barn. Ana Clara Mendosa är 37 år gammal och har sju barn varav det äldsta är femton.

För det mest går hon upp redan vid fyratiden på morgonen. Hon tänder elden, börjar laga mat och hjälpa barnen med förberedelserna inför skoldagen. På morgonen äter barnen en soppa på ris innan de går till skolan. Maten brukar räcka, det blir tre mål om dagen året runt. På eftermiddagarna gör barnen sina läxor, hjälper till att ta hand om djuren och samlar ved.

Själv har Ana Clara Mendosa aldrig gått i skolan, och det har inte heller hennes man gjort. Just därför tycker hon att det är så viktigt att barnen får göra det.

– Jag och min man fick inte så många chanser, vi har haft det svårt. Därför vill jag att mina barn ska få ett bra liv, vi gör allt vad vi kan för att stödja dem. Men det här med att barnen också har rättigheter som man ska tänka på, ja, det är nytt för mig, konstaterar hon.

UNGA KAN FÖRÄNDRA!

En fjärdedel av världens befolkning är mellan 10 och 24 år gammal. Ungdomar innebär unika möjligheter för ett land, men samtidigt många utmaningar. Om de får bra utbildning och jobb kan världens unga vara nyckeln till minskad fattigdom.

TEXT: ANETTE EMANUELSSON • FOTO: PLAN INTERNATIONAL

Skilnaderna mellan världens länder kan tyckas stora. Deras historia, geografi, politik och många andra omständigheter gör att de utvecklas på olika sätt och i olika takt. Men det finns också vissa steg i utvecklingen som många länder har gemensamt och som beror på hur antalet barn, vuxna och gamla förändras genom åren.

De flesta länder går från stora familjer med många barn och hög barnadödlighet, via stora familjer och låg dödlighet och slutligen till små familjer och låga dödstal. I vissa länder går resan snabbt, i andra länder avstannar utvecklingen långsamt.

När antalet vuxna som arbetar och tjänar pengar ökar snabbare än antalet barn, brukar det leda till ett uppsving för landets ekonomi. Det vill säga när familjer börjar skaffa färre barn, samtidigt som de tidigare generationerna är stora.

I Sverige skedde detta i början av 1900-talet, i Japan efter andra världskriget. På 1960- och 1970-talen var det Sydkoreas och Singapores tur, och något decennium senare Latinamerika. Runt millennieskiftet var det Indien som med hjälp av mindre familjer och stor arbetsför befolkning fick bättre förutsättningar för ekonomisk utveckling.

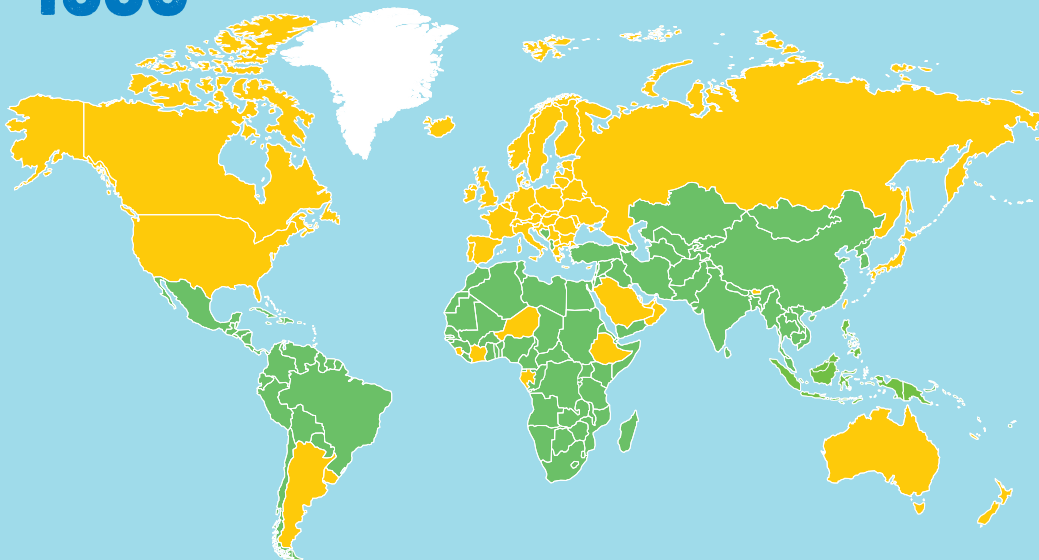
UNGA I VÄRLDEN

Andelen unga i åldern 10–24 år i procent:

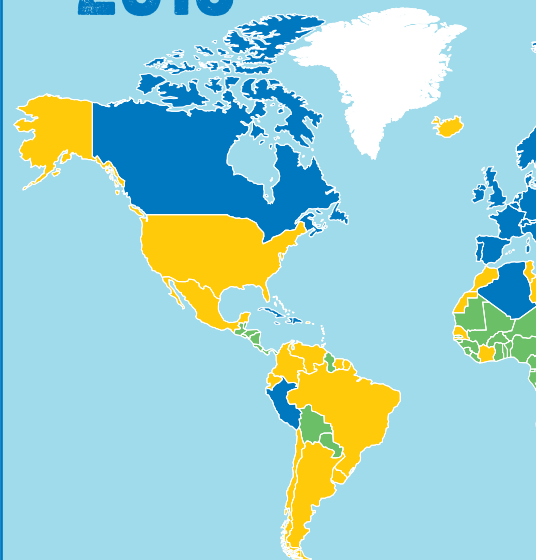
■ 10% till 19% ■ 20% till 29% ■ 30% eller mer

Källa: UNFPA

1980

2015

– I länder med stor barnbefolkning går mycket resurser till att skaffa mat och kläder till barnen. Men när familjerna bara har två barn kan de här pengarna istället investeras i tillväxt, det slår igenom väldigt snabbt, förklarar Bo Malmberg vid Stockholms universitet, som forskar i hur ett lands åldersstruktur påverkar dess ekonomi och leder till sociala förändringar.

Latinamerika tillhör de regioner där familjernas storlek har minskat alltsedan 1970-talet. Fortfarande finns där ganska många unga vuxna och de medelålders blir allt fler, vilket betyder att det är många människor som varje morgon går till jobbet. Och i dag ser vi till exempel hur barnafödandet minskar i Indien och Sydostasien.

– Barn som är födda i stora familjer får ibland ingen utbildning alls, och barnarbete är vanligt. Små familjer har råd med en bättre bostad, god utbildning, och bättre hälsa. Därför ser vi att utbildningsnivåerna ökar drastiskt i hela världen, förutom i Afrika söder om Sahara, säger Bo Malmberg.

Afrika söder om Sahara är den region som påbörjade den demografiska resan sist, och här går den dessutom ganska långsamt. Färre barn dör, men fortfarande är familjerna stora. I genomsnitt föder varje kvinna drygt fem barn – i länder som Tchad, Mali och Niger ännu fler – och det skapar stora utmaningar för många regeringar. Barnen behöver en bra utbildning och de äldre ungdomarna behöver jobb. Eftersom alla inte kan försörja sig på landsbygden väljer många att flytta in till städerna, och Bamako i Mali, Lagos i Nigeria och Dar es Salaam i Tanzania tillhör världens snabbast växande städer.

– När både antalet barn och antalet unga växer kan det bli besvärligt, eftersom en stor ungdomsgeneration omvandlar sam-

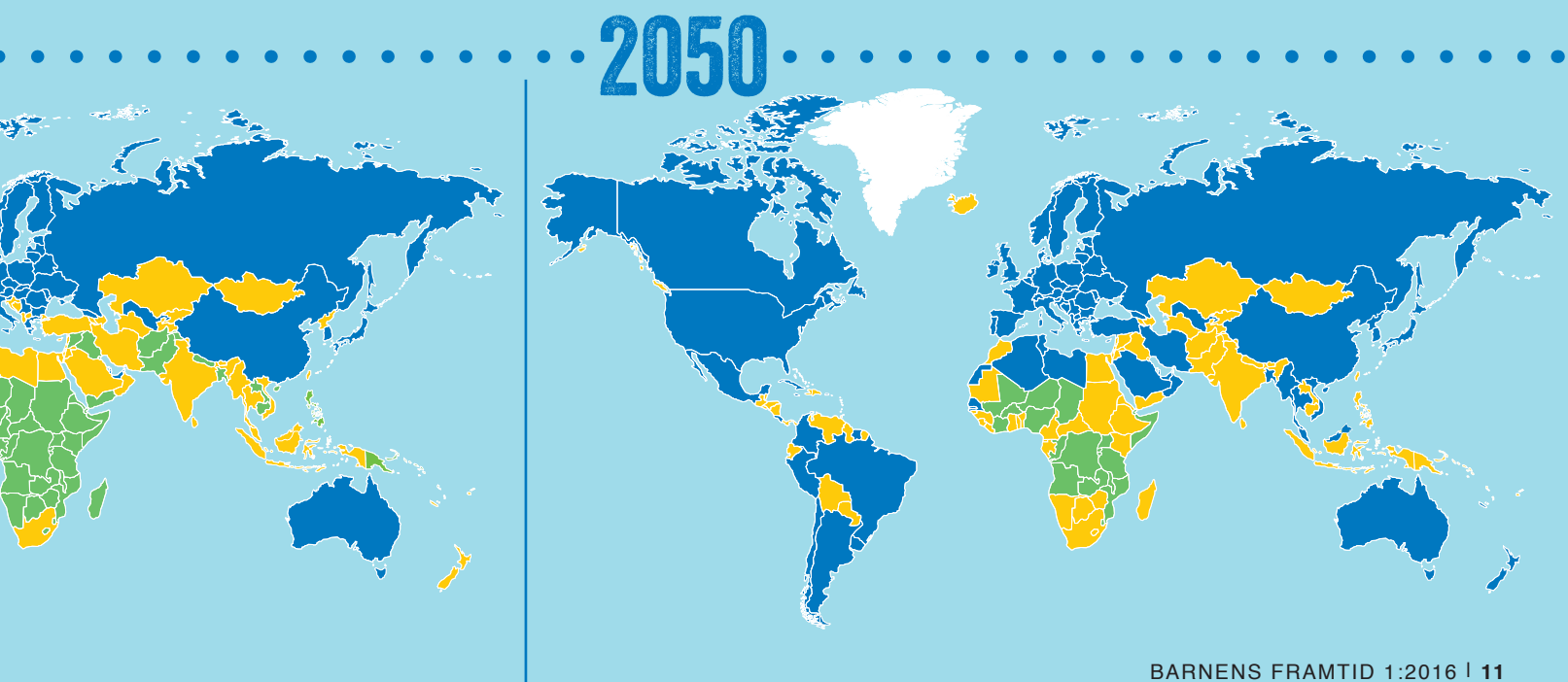

hället. Det blir ökad urbanisering som kräver en ny typ av jobb och fler bostäder. Samhällets sätts under press och det skapas fler konflikter och frustration, säger Bo Malmberg.

För att de unga ska kunna försörja sig och fungera som motor för landets utveckling måste de ha rätt kompetens. I många länder är utbildningarna väldigt teoretiska, medan det saknas praktiska yrkesutbildningar för hantverkare. Unga kvinnor och tonårsflickor behöver dessutom få en starkare ställning. Då får de inte bara chansen att gå i skolan, utan de kan också själva bestämma hur många barn de vill ha.

Om ett land lyckas ta tillvara ungdomarnas kraft och energi och omvandla den till ekonomisk tillväxt står man väl rustad inför den fas i utvecklingen då andelen gamla människor ökar.

– Då är landets åldrande inte så farligt, eftersom man redan är rätt så rik, säger Bo Malmberg.

KLIPP INTE BANDEN TILL SKOLAN!

På pappret har alla barn rätt till utbildning, men i verkligheten ser det annorlunda ut. I Rwanda är det bara tre fjärdedelar av dem som börjar ettan som är kvar i skolan när det är dags för femte klass.

TEXT: ANETTE EMANUELSSON • FOTO: PLAN INTERNATIONAL

En grupp på 160 skolelever från Bugesera-distriktet – strax söder om huvudstaden Kigali – har tagit upp kampen för alla barns rätt att gå i skolan.

I december förra året samlades de för att delta i en tre dagar lång utbildning som Plan International arrangerade. Där fick de bland annat lära sig vad FN säger om barns rätt till utbildning. De gjorde också en lista på alla de problem som de själva har sett i sina egna skolor: barn som hoppar av i förtid, barn med funktionsnedsättning som aldrig får chansen till utbildning, barn

som inte själva kan påverka föräldrarnas beslut om deras skolgång, barnarbete och tonårsgraviditeter.

När de gick därifrån var alla deltagare överens om att kunskapen om barns rättigheter – och svårigheter – inte skulle stanna hos dem. Den ska i stället användas för att påverka skolledning – att agera och dessutom spridas på de orter där de bor med hjälp av pjäser och sånguppträdanden på skolan och genom hembesök hos barn som har hoppat av skolan.

Projektet Right to Education: Två skolaktivister om sin kamp

LUISE NYIRANEZA, 19 ÅR, hoppade av skolan när hon blev gravid, men är nu tillbaka i skolbänken

”Min mor och mina bröder kämpade för att jag skulle kunna utbilda mig, och jag gjorde dem besvikna. Det var svårt för mig att ta hand om min dotter, eftersom hennes far går i skolan i en annan provins. Men den vägledning jag fick i det här projektet gav mig hoppet tillbaka. Och efter att ha gett mig många förmaningar gick min familj till slut med på att stödja mig medan jag går klart skolan. Jag tänker berätta för andra tjejer om de negativa konsekvenserna av att bli gravid i ung ålder. Det är svårt för mig att lämna min dotter med min mamma eftersom hon fortfarande behöver mig. Men jag måste gå i skolan.”

JEANNET UWIMANA, 18 ÅR, gick inte klart skolan men kämpar för att brodern ska få utbildning

”Min yngre bror Daniel hade hoppat av skolan. Han riskerade att hamna i ett av gängen som finns där vi bor, och han hade börjat använda droger. Därför bestämde jag mig för att be några föräldrar och lärare att göra ett hembesök hos min familj. Under besöket pratade de om barns rätt till utbildning och försökte övertyga min bror om att börja skolan igen. Jag trodde aldrig att han skulle ändra sig, men till min överraskning slutade det med att han gick med på att börja plugga igen. Dessutom fick han med sig en kompis som också hade hoppat av skolan, och nu går de bägge två på Tunda Primary School.”

EN BRA START I LIVET

En bättre barnomsorg och förskola är första steget för att bryta fattigdomscirkeln. I Nyaruguru i Rwanda har 300 barn nu fått en förskoleplats.

TEXT: ANETTE EMANUELSSON • FOTO: PLAN INTERNATIONAL

I Nyaruguru-distriktet, en av de fattigaste delarna av Rwanda, fanns det tidigare i stort sett ingen förskoleverksamhet, trots att behoven var stora.

– Barnen lämnades hemma ensamma medan föräldrarna var upptagna med jordbruksarbete eller andra aktiviteter, berättar Laurence Nyiraminani.

Han är ordförande för en av de lokala föräldrakommittéer som i dag leder och planerar verksamheten på de två förskolor som har startats med stöd från Plan International. I dag drivs de av byborna och de rwandiska myndigheterna som dessutom vill utöka projektet till andra delar av Nyaruguru.

– Skolprojekt har haft stor betydelse för vårt samhälle. Att vi serverar mat har bidragit till att öka antalet barn som deltar i verksamheten, säger Solange, som är en av de anställda på förskolan.

Bredvid förskolan ligger en köksträdgård som gör skolan självförsörjande på mat.

– Jag behöver inte vara hungrig eftersom jag får gröt på förskolan och jag tycker att det är roligt att leka med mina vänner, berättar femåriga Said, ett av de barn som nu har fått en förskoleplats.

De två förskolorna skulle egentligen ta emot 130 barn men eftersom intresset var stort kommer de istället att ta emot 300 barn i skift.

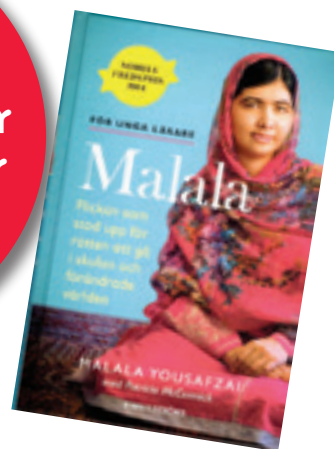
Förskolan ger barnen bättre förutsättningar att klara av skolan när de blir äldre. Förutom den pedagogiska verksamheten får både barn och föräldrar information om god hygien och nyttig mat och barnen genomgår dessutom regelbundna hälsokontroller. En av förskolorna ligger alldeles i närheten av en grundskola för att på så sätt underlätta övergången för barnen.

**BARNENS
BOKKLUBB**

Prenumerera på de bästa barnböckerna!

*En liten investering för
barnens stora framtid ...*

Just nu får du
boken Malala för
0:- när du börjar
prenumerera *

För varje prenumerant skänker
Barnens Bokklubb 50:- till Skolan i Rwanda

*porto tillkommer med 39 kr.

Fler erbjudanden hittar du på:
www.barnensbokklubb.se/plan03

”JAG TOG MAKTEN ÖVER MITT LIV”

Om man ger barn och unga möjlighet att själva skapa sig en bra framtid så hittar de sina egna vägar till framgång, det är före detta fadderbarnet Laura Solorzano övertygad om. I dag jobbar hon som fadderansvarig på Plan International i El Salvador.

TEXT: ANETTE EMANUELSSON • FOTO: PLAN INTERNATIONAL

Vid foten av Cerro Chulo ligger den lilla staden Panchimalco, känd för sina religiösa festivaler. Här växte Laura Solorzano upp tillsammans med sina fyra syskon, en pappa som var busschaufför och en mamma som var sömmerska. Mammans var dessutom engagerad som volontär för Plan International och när Laura var fem år gammal anmälde hon henne som fadderbarn.

– Det har förändrat mitt liv, säger Laura i dag. Det gav mig makt över mitt eget liv, gjorde att jag lärde mig om mina rättigheter och insåg att kvinnor kan göra mer saker i livet än vad jag hade sett dem göra där jag bodde.

På den tiden, då Laura blev fadderbarn, saknade många av invånarna i Panchimalco riktiga hus att bo i. När Plan International startade sin verksamhet i staden var en av de första åtgärderna därför att dra igång ett husprojekt. Lauras familj fick ett hus byggt i betong och med plåttak, och dessutom

en mulltoalett. I lågstadieåldern fick Laura skor och en uniform att använda i skolan. Laura drömde om att bli sekreterare, hennes sinnebild av en framgångsrik kvinna.

Men efter fem år som fadderbarn, berättar Laura, så bytte Plan Internationals arbete skepnad. Det direkta stödet minskade, samtidigt som Laura blev inbjuden till utbildningar om barns rättigheter och dessutom fick chansen att delta i ett medieprojekt. I de tidiga tonåren blev hon radiopratare och tillsammans med inbjudna gäster diskuterade hon och hennes kamrater ämnen som fred, jämställdhet och yttrandefrihet. Vid 15 års ålder fick hon jobb på en kommersiell radiostation.

Laura är övertygad om att det är nödvändigt att engagera barn och unga, med utgångspunkt i deras rättigheter och möjligheter, för att ett samhälle ska utvecklas på lång sikt.

Laura Solorzano är fadderansvarig på Plan International i El Salvador och har själv varit fadderbarn.

– De skor och det skolmaterial som jag fick räckte bara ett tag. Det är snarare den kompetens Plan International gav mig som har tagit mig dit jag är i dag. Den kan ingen ta ifrån mig.

Vid 18 års ålder blev Laura gravid och hon säger att det var en svår tid. Lärarna tyckte att hon var en dålig förebild, trots att hon fick höga betyg. De föreslog försiktigt att hon skulle stanna hemma från skolan.

Men eftersom Laura visste betydelsen av att ha en utbildning fortsatte hon och tog examen precis innan förlossningen. Med hjälp av ett stipendium från Plan International läste hon sedan vidare på universitetet och tog en examen i kommunikationsvetenskap.

– Utbildning är nyckeln till att bekämpa fattigdomen i vårt land. För mig handlade det om en kombination av utbildning och den kapacitetsutveckling jag fick genom Plan International. Jag förstod att det fanns fler yrken än sekreterare.

I dag är Laura ansvarig för fadderskap på Plan International i El Salvador, och när hon reser utanför landet använder hon ofta sin egen bakgrund som ett bevis på att det arbets-sätt som Plan International har valt fungerar. Hennes förhoppning är att en dag bli chef för organisationens kontor i El Salvador.

– Jag har lärt mig att om jag vill ha något så måste jag satsa, jag kan inte förlora hoppet eller sitta hemma med armarna i kors.

Sonny fick säga som det var

– **Vi var hemma** i lägenheten hos mamma en dag. Så kommer socialen och polisen och jag ser att det är min socialsekreterare som kliver ut bilen. Då hoppar min bror och jag från balkongen.

I november 2001 intervjuade jag elvaårige Sonny för första gången, för P1-programmet Barnen. Han bodde på ett HVB-hem* tillsammans med sin storebror och han berättade för mig om hur det var att bli omhändertagen av de sociala myndigheterna:

– Jag tänkte på hur det skulle bli med mamma och pappa. Jag längtar fortfarande varenda dag efter mamma och pappa. Så det är inte så konstigt om jag kramar om min pappa mer än vad man ska göra och att jag pussar min mamma på kinden.

Elva år senare söker jag upp Sonny för att höra vad han egentligen tyckte om att bli intervjuad av en journalist. Han berättade att det var skönt att få prata fritt.

– Det var ingen som kunde sitta och säga att det var på något annat vis. Jag fick säga allting ur min synvinkel och hur jag ser på det ur mitt perspektiv. Jag fick säga som det var från mitt hjärta.

Har barn yttrandefrihet? Det en fråga som jag ofta får anledning att diskutera med journalistkollegor, studenter och andra vuxna. Många tror att det är föräldrar som äger barnens yttrandefrihet. Men en av våra grundlagar, yttrandefrihetslagen, har inga åldersgränser. Det är en mänsklig rättighet även för medborgare under 18 år.

I barnkonventionen liksom i Föräldrabalken står det att föräldrar måste ta hänsyn till barnets vilja och synpunkter i takt med barnets stigande ålder och utveckling.

Här finns inte några fixa åldersgränser. Vem bestämmer när barnets rätt att göra sin röst hörd gäller? I min bok "Vad säger barnen?" intervjuar jag Nils Funcke, journalist och yttrandefrihets-expert. Han säger att från den stund ett barn kan artikulera sig omfattas det av regeringsformens skydd av både yttrandefrihet och integritet. Det är ingen grundläggande skillnad mellan barn och vuxna.

De pressetiska reglerna innehåller inga särskilda anvisningar om hur journalister ska förhålla sig när de intervjuar barn och unga. Men det krävs känslighet och omdöme. Att vara närvarande och inte ha bråttom. I många skolor skickar rektorn ett formulär till föräldrar där de kan ge sitt medgivande om deras barn får bli intervjuade. Det är ett sätt att begränsa barns och ungas yttrandefrihet, men alternativet kanske skulle vara värre. Från det att barnet kommer till skolan har ju rektorn ansvar för att ingen far illa.

Faktum kvarstår dock att barnen äger sin egen yttrandefrihet. Så här säger 23-årige Sonny:

– Jag tycker att det är viktigt att barn får dela med sig och uttrycka sig. Att ge dom en chans. Du gav mig fritt svängrum. Jag försökte så gott jag kunde.

Ylva Mårtens
Radiojournalist och författare

FOTO: KENNY BENGTSSON

* HVB-hem för barn och ungdomar är till för dem som behöver vård, stöd och behandling någon annanstans än i sitt egna hem.

A photograph of a refugee camp in Tanzania. In the foreground, a young boy in a yellow shirt and a woman in a patterned wrap are playing with a long, colorful ribbon on the ground. In the background, another child is visible, and a building with a corrugated metal roof and a window is seen. A green sign with the PLAN logo is also visible in the background.

Tänk om du var ett barn på flykt. Hur skulle din tillvaro se ut? Hur skulle du bo? Vad skulle du äta? Vad skulle du vara rädd för? Nu kan du kliva in i ett av världens största flyktingläger, Nyarugusu i Tanzania och uppleva det i 360 grader. Som om du vore där. Följ med in på:

mittnyahem.plansverige.org

Fotograf: Martin Edström

HEMMA HOS BARNEN PÅ FLYKT

På Plan Internationals barnsäkra platser finns rockringar, fotbollar och pysselsaker. Här finns också vuxna som lyssnar när barnen behöver prata. Här blandas lek och allvar, bus och svåra minnen.

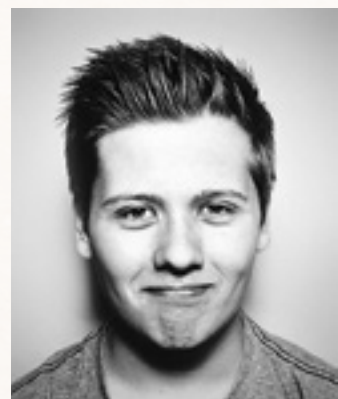
CORNELIA, 12 ÅR

– Det var så annorlunda jämfört med här. Det kändes som att man var där och man kunde nästan peta på dem som stod framför en.

ELSA, 11 ÅR

– I Sverige kan vi ju byta kläder när vi känner för det och äta hur mycket vi vill, de flesta av oss. De sover på bara marken, om det regnar går det inte att sova utan då måste de stå upp. Det här är ett väldigt bra sätt att fatta hur det verkligen är. Om man bara ser det på nyheterna och sen stänger av tv:n, då är man fortfarande hemma. Men här är man där, i flyktinglägret.

EMIL, 19 ÅR

– Jag har lärt mig en hel del genom 360-upplevelsen. Man har ju hört mycket om hur situationen är för människor på flykt, men det är först nu jag fick en riktig inblick i hur deras liv faktiskt ser ut. Den mat som vi skulle kalla två portioner är tio portioner för dem. De sover i tält utan golv, ofta är det väldigt många som sover i samma tält. Regnar det en natt tvingas man stå upp i tältet hela natten, för allt blir blött.

– Allt detta får mig att tänka: "Tänk om det här var min verklighet?". Det är väldigt mycket vi tar för givet. Vi har det så bra, medan de kan räkna sina ägodelar på fingrarna och bara hoppas på en bättre framtid.

FADDERRESOR 2016 OCH 2017

FÖLJ MED PÅ EN OFÖRGLÖMLIG RESA

NICARAGUA

10–25 april
2016. Sista
chansen att
anmäla sig!

KENYA

Preliminära datum:
29 oktober–
12 november 2016.

FILIPPINERNA

Framflyttad till 2017.
Nya preliminära datum: 17–29 mars.

Minimum 20 deltagare krävs för att en resa ska bli av.

Mer information på: www.plansverige.org/res-med-plan-Nyfiken? Besök blogg.plansverige.org

För frågor och anmälan kontakta Åsa Malmqvist via e-post:
asa.malmqvist@plansverige.org eller telefon 08-58 77 55 00.

Brevväxla med ditt fadderbarn 7 SKRIVTIPS!

Det är spännande för både faddrar och fadderbarn att få en hälsning från ett annat land.

"Barnen sätter högt värde på breven och de flesta sparar dem i många år. De räknar faktiskt faddrarna till sina vänner. Breven ser de som en gåva och foton de får skapar samhörighet. De känner sig speciella eftersom de har en vän i ett annat land", berättar volontären Hasina Akter som hjälper Plan International i Bangladesh med att översätta och distribuera breven.

Plan Internationals 7 bästa skrivtips

- Skriv gärna med korta och enkla formuleringar.
- Ställ frågor som är lätta att svara på.
- Berätta om vardagliga saker som din favoritmat, årstider, klimat, en dag i skolan eller på arbetsplatsen, högtidsdagar eller om dina fritidsintressen.
- Skicka med foton på dig och din familj.
- Ta hänsyn till att andra kulturer kan ha normer och värderingar olika dina egna, så undvik exempelvis sommarfoton med lättklädda människor, som kan uppfattas som stötande.
- Det går bra att skriva på svenska eller engelska. Brevet översätts av volontärer till barnets språk.
- Det enklaste sättet att skicka en hälsning är genom Min sida. Läs mer om det nedan.

"Jag gillar att lära mig saker om andra länder. När jag själv skriver finns inga gränser."

14-åriga Imon i Bangladesh om brevväxlingen med sin fadder

Kom igång med Min sida

Använd gärna vår onlinetjänst för faddrar, Min sida, för att brevväxla med ditt fadderbarn. På Min sida kan du förutom att skicka en hälsning med bilder till ditt fadderbarn se information om ditt fadderbarn, se dina betalningar, ändra din adress vid flytt eller ställa frågor till vår Givarservice.

Gå till www.plansverige.org för att aktivera ditt konto.

NÄR DAI MÖTTE BEATA

Dai, i rutig skjorta, och Beata, i brun tröja, fick ett oförglömligt möte tillsammans med Dais släktingar och personal från Plan International.

När 14-årige Dai från regionen Ha Giang i norra Vietnam och narkosläkaren Beata Oscarsson från Lidköping skakade hand och såg på varandra där i Dais hem så infann sig den sortens ögonblick som man aldrig glömmer. Att Beata hade rest så långt för att få träffa sitt fadderbarn var en stor ära för Dai och hans familj.

Dai var runt tre år gammal när Beata blev hans fadder, och sedan dess har hon följt honom på avstånd genom de bilder och berättelser som Plan International har förmedlat. Nu skulle hon äntligen få träffa honom och hans familj, och för första gången resa till Asien och Vietnam, som deltagare på en fadderresa.

– Att komma fram till familjens hus där i bergen är nog mitt starkaste minne. Efter denna enorma resa, med flyg från Sverige, en hel dags bussresa genom risfälten på den vietnamesiska landsbygden, en hotellnatt uppe i bergen, ytterligare en halv dags bilfärd, och så en lång promenad och näst intill klättring genom bergen med en vidunderlig utsikt, så var vi äntligen framme. Det blev ett möte som berörde. Nu blev de som jag har följt i text och på bild under så många år verkliga människor, berättar Beata.

Det blev ett speciellt möte. Beata och den lilla grupp hon kommit dit med bjöds på en festmåltid av Dai och hans familj. På plats fanns också många nyfikna släktingar och vänner, flera av dem hade vandrat långt för att få vara med om detta ovanliga besök.

– Vi kände oss oerhört välkomnade, där vi satt tillsammans på golvet och åt, skrattade, sjöng och berättade saker för varandra.

Den bergiga region där Dai och hans familj bor ligger i norra Vietnam, inte så långt från den kinesiska gränsen. Fattigdomen

här är svår och livet totalt annorlunda än för den snabbt växande medelklassen i landets storstäder. Familjen odlar kassava, pumpa och ris i terrasser. Dai går i vanliga fall på högstadiet, men vid tiden för besöket hade han varit ledig ett halvår för att hjälpa sin pappa med jordbruket.

– Han berättade att han drömmer om att studera vidare, samtidigt som han känner en plikt att gå i sin fars fotspår och så småningom ta över risodlingen, säger Beata.

Det stöd som Beata bidragit med genom sitt fadderskap har inte bara kommit Dai själv till nytta, utan har använts till utvecklingsprojekt i regionen där han bor. Beata besökte Dais gamla grundskola, som kommit till delvis med stöd från Plan International. De vandrade också en bit upp i bergen för att titta på en vattencistern som Plan International har bidragit med, och som förser skolan med rinnande vatten.

Efter presentutbyten och en tur på risfältet där gästerna fick pröva på att slå ris, så var det dags att ta avsked och resa tillbaka ner genom bergen.

– Det tog tid att smälta mina intryck efter resan. Det viktigaste jag fick ut av den var att jag ser att mina pengar faktiskt gör nytta. Nu har jag blivit lite av en ambassadör för Plan International, och så har jag tagit mig ett till fadderbarn.

Skattereduktion för gåvor avskaffas

Den 1 januari 2016 försvann möjligheten till skattereduktion för gåvor, efter ett beslut i riksdagen. De bidrag som getts under 2015 påverkas inte av beslutet, och informationen till Skatteverket hanteras som vanligt automatiskt utan att du som givare behöver göra någonting. De givare som har bidragit med 200 kronor eller mer under 2015 har fått en kontrolluppgift med information om sitt gåvobelopp. Eventuellt avdrag utbetalas i samband med skatteåterbäringen sommaren 2016.

Du kan läsa mer om de gåvobelopp som gäller för att få skattereduktion för 2015 på plansverige.org/avdrag. Behovet av stöd till våra utvecklingsprojekt är större än någonsin, och vi hoppas att våra givares engagemang och vilja att bidra är lika stark som tidigare.

För frågor kring skattereduktionen och din deklaration ber vi dig att kontakta Skatteverket på 0771-567 567 eller skatteverket.se.

Det här har du bidragit till!

Tillsammans med det här numret av Barnens Framtid får du som är Barnfadder en årsrapport från det land där du har ditt fadderbarn. Även du som är Flickafadder, Katastroffadder, Minoritetsfadder eller Skolfadder får en rapport om det tema du stödjer.

Rapporten ger svar på flera olika frågor. Hur bedriver Plan International sin verksamhet? Hur arbetar Plan International när en katastrof inträffar i landet? Vilka typer av projekt har genomförts tack vare ditt bidrag och vad har det inneburit för barnen? Du får även läsa om hur barn och ungdomar fått tillgång till en bra utbildning och skyddats från våld och andra typer av övergrepp.

Genom rapporten får du ta del av människors egna berättelser och livsöden, många gånger ofattbart svåra saker men där man ändå hittat tro på framtiden, tack vare stödet från faddrar och Plan International.

Årets vinstpott – över 1,3 miljarder kronor

Gå in på www.stodlinjen.se om du eller en anhörig spelar för mycket.

I år har vi fyllt vinstpotten med 1 349 200 000 kr! Så ju tidigare på året du går med i Lotteriet, desto mer har du chans att vinna och desto mer går också till Plan International Sverige, som är en av de 55 organisationer som delar på vårt överskott.

Nya vinster varje dag

Veckans högsta ordinarie vinster lottar vi ut på fredagar – upp till 100 000 kr per lott, en Volvo V60 och en miljon! Dessutom får du i år delta i tre GrannYra-dragningar med en total beräknad vinstpott på 340 miljoner. Du har också chans till mängder av extravinster under året.

Nyhet! Postkod JackPott

Med en lott får du också vara med när vi drar vår nya, spännande Postkod JackPott med totalt 77 skattefria miljoner i potten under året. Vinner du får du hälften och dina lottköpande grannar i postkoden delar på resten. På postkodlotteriet.se/postkodjackpott ser du hur mycket potten är uppe i just nu.

Bland Plan Internationals faddrar finns inte bara privatpersoner utan också många företag. Här får du träffa två företagare som tycker att socialt ansvarstagande är en självklar del av verksamheten.

TEXT: PLAN INTERNATIONAL

Musik utan kostnad sparar tid och pengar

I takt med att Plan International producerar allt mer rörlig bild, både längre filmer och korta klipp för sociala medier, ökar behovet av musik- och ljudläggning. Därför samarbetar Plan International sedan 2014 med företaget Epidemic Sound som ägnar sig åt musik- och ljudläggning av allt från radio och webb till tv och film.

Tack vare samarbetet så har alla Plan Internationals medarbetare världen över fri tillgång till Epidemics musikkatalog och kan skapa och tonsätta filmer utan att det kostar en krona.

– Tidigare har musik- och ljudläggning av film alltid varit omständigt, och dessutom dyrt eller begränsat. I vår verksamhet är det viktigt att vara kostnadseffektiv samtidigt som vi vill hålla hög nivå på produktionerna. Då sparar en tjänst som Epidemic Sound oss både tid och pengar, vilket vi så klart är oerhört tacksamma för, säger Morgan Michelsson, som är chef för Plan International Productions.

Enligt Epidemic Sounds styrelseordförande Jan Zachrisson är de anställda stolta över att kunna bidra till Plan Internationals verksamhet. Han ser en tydlig koppling mellan musik och socialt ansvarstagande.

– Musik har en unik förmåga att föra samman människor, överbrygga åsiktsskillnader, skapa starka känslor och har alltid haft en självklar plats i människors liv. Vi älskar musik och min erfarenhet är att människor som bär på den kärleken också har ett starkt socialt engagemang. Tack vare alla våra medarbetare blir det sociala ansvaret en självklarhet inom bolaget, säger Jan Zachrisson.

Arbetsplatsen där alla är faddrar

Företaget Hemsida24 är sedan många år tillbaka ett av Plan Internationals fadderföretag. Här har alla medarbetare ett fadderbarn som de uppmuntras att skriva brev till för att stärka relationen. Foton på fadderbarnen finns inramade på kontoret och när breven kommer från barnen delar de anställda med sig av vad som hänt sen sist.

De 17 medarbetarna jobbar med allt från programmering till produktutveckling och design och hjälper kunderna att skapa hemsidor och e-butiker med hjälp av ett internetbaserat verktyg. Att de även får möjlighet att ägna sig åt socialt ansvarstagande har skapat en positiv arbetsmiljö, berättar grundaren och vd:n Ludvig Granberg. Han tycker att en av fördelarna med att driva företag är möjligheten att tillsammans med medarbetarna kunna påverka omvärlden i en positiv riktning.

– För oss som team känns det väldigt naturligt att investera i socialt ansvarstagande. Genom att jobba med Plan International och fadderbarn känner vi att vi kan bidra till en bättre värld och vi hoppas att fler företag vill göra oss sällskap på den resan, säger Ludvig Granberg.

FOTO: PLAN INTERNATIONAL

Barnäktenskap förbjuds i Zimbabwe

I en banbrytande rättegång begärde de två tidigare barnbrudarna Loveness Mudzuru och Ruvimbo Tsopodzi att Zimbabwes författningsdomstol skulle förbjuda barnäktenskap, eftersom det strider mot landets grundlag och flera internationella konventioner.

Tidigare kunde flickor gifta sig vid 16 års ålder medan åldersgränsen för pojkar var 18. I januari beslutade författningsdomstolen att åldersgränsen ska vara 18 år för alla.

– Jag är verkligen glad över att vi har spelat en avgörande roll i att göra Zimbabwe till en säker plats för flickor, sade Loveness Mudzuru till Reuters i samband med att domen föll. Hon gifte sig som 16-åring och födde två barn innan hon var 18 år.

Nästan en tredjedel av flickorna i Zimbabwe gifter sig innan 18-årsdagen.

I november antog även Guatemala en ny lag som höjer äktenskapsåldern till 18 år, efter påtryckningar från bland andra Plan International.

Byar i Guinea Bissau säger nej till kvinnlig könsstympning

I februari övergav samhället Bidjini i Guinea Bissau officiellt traditionen att könsstympa flickor – en sedvänja som drabbar runt 95 procent av alla flickor och kvinnor mellan 15 och 49 år i den här delen av landet.

– Bidjini har det största koracentret i Guinea-Bissau och tidigare utförde vi könsstympning av religiösa skäl, men nu vet vi att det inte föreskrivs inom islam, förklarar den lokale ledaren Mumini Baio.

Bidjini är det tredje samhället i regionen som beslutat sig för att säga nej till kvinnlig könsstympning. Ytterligare två samhällen har meddelat att de också vill sätta stopp för traditionen.

Sedan fyra år tillbaka arbetar Plan International för att öka kunskapen om varför könsstympning är skadligt och för att skapa en öppen dialog om en känslig fråga. Plan International har också startat två center där kvinnor som har drabbats av hälsoproblem kan få både medicinskt och psykologiskt stöd.

FOTO: PLAN INTERNATIONAL

El Niño orsakar svält i Etiopien

Uppskattningsvis 11 miljoner barn i världen kommer att påverkas av väderfenomenet El Niño och efterföljande torrperioder och översvämningar under 2016 och 2017, enligt FN.

Ett av de länder som i nuläget påverkas mest av El Niño är Etiopien där 10 miljoner människor är i behov av mat. 400 000 barn uppskattas behöva sjukvård om de inte får mat snart.

Plan International arbetar tillsammans med Etiopiens regering för att nå ut med nödhjälp till utsatta områden. Barn och gravida och ammande kvinnor har fått matransoner samtidigt som föräldrar deltar i kurser för att lära sig mer om hälsa och näringslära. Plan International utbildar även vårdpersonal i hur de ska behandla barn med allvarlig undernäring.

Eftersom Etiopien regelbundet drabbas av torka arbetar Plan International även med att minska riskerna för framtida katastrofer, bland annat genom att distribuera utsäde och se till att vattenresurserna hanteras bättre.

DEN PERFEKTA VÄRLDEN

Tänk om alla barn levde i en trygg miljö utan krig och oro för klimatförändringar. Tänk om alla hade tillräckligt med mat, vatten, kläder, pengar, el och andra saker man behöver. Tänk om alla barn blev rättvist behandlade och accepterade, oavsett kön, hudfärg, religion eller sexualitet. Att de hade en bra familj och ett bra hem, där barnen får känna sig älskade. Tänk om alla fick gå i en trygg skolmiljö med utbildade lärare och med fräscha toaletter så att flickor inte behöver stanna hemma bara för att de har mens. Där ingen blev mobbad eller utfryst. Tänk om alla barn fick säga vad de tyckte, vara med och bestämma och påverka.

I dag ser världen inte ut så här. Vi blir ständigt påmind om barn som har det dåligt och flyr från sina hem. Varför flyr de? Barn flyr från krig och diktaturer som förstör så himla mycket. De flyr från hemska, egoistiska människor, som bara bryr sig om sig själva och sin makt och sina pengar och inte om andra.

Alla barn kan inte gå i skolan för att det är krig, för att de inte har pengar till skoluniformer och skolavgifter, eller, i vissa samhällen, bara för att de är tjejer. Detta gör att de inte kan skaffa sig ett bra jobb och försörja sig. Barnen missar också att lära sig viktiga saker. Tänk hur många fler uppfinnare och doktorer det skulle finnas om alla barn fick gå i skolan.

Tjejer kanske blir bortgifta till en mycket äldre man, blir slagna och tvungna att göra saker som de inte vill. De flyr för att inte behöva gifta sig och bli slagna.

Det är jobbigt att bara tänka på alla de dåliga saker som händer runt om i världen, man måste också tänka på det som har blivit bättre. Till exempel att fler länder har skrivit under barnkonventionen och lagstadgat mot barnnäringskap. Barnadödligheten minskar och barn har blivit mer medvetna om sina rättigheter, vilket innebär att de ställer mer krav. Det är delvis tack vare sociala medier som hjälper barn att få reda på vad som händer runt om i världen. Det finns också många människor som är snälla och bryr sig om andra och jobbar för att alla ska ha det bra. De engagerar sig och går till exempel i demonstrationer och reser till olika länder för att hjälpa till där det behövs. Allt för att göra barns liv lite bättre.

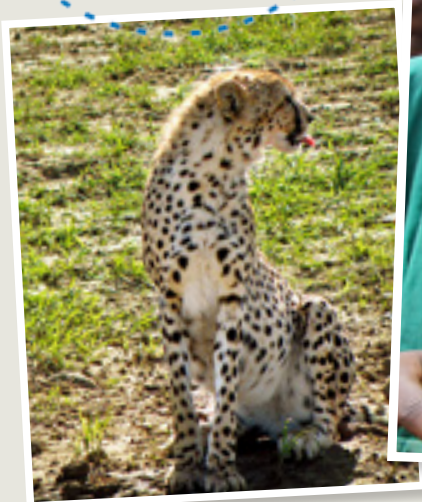
Vad kan du och jag göra här och nu? Först och främst kan man skänka lite pengar till en eller flera organisationer som jobbar för barns rättigheter. Man kan också tänka på att vara snäll mot sina kompisar och andra som man inte känner. Man kan börja säga till om något är fel eller om någon är dum. Man kan försöka hjälpa till mer, ge råd och förklara saker som folk inte fattar. Om man ser att någon mår dåligt, hjälp till! Små saker räknas också, mer än vad man tror.

Om alla börjar göra små saker blir det ju mycket. Det gör skillnad.

AV ELVIRA ROSENGREN

FADDERRESA

RES MED OSS TILL KENYA PÅ HÖSTLOVET!

Nu är det åter dags för en resa till populära Kenya. Vår resa 2009 lockade rekordmånga deltagare. I Kenya finns allt. Berg och öken, stränder och korallrev, en spännande och färgrik kultur samt några av Afrikas främsta safarimöjligheter!

Tillsammans med Plan International Kenya kan vi erbjuda en unik kombination av att få lära och uppleva någonting nytt genom våra utvecklingsprojekt, och på samma resa njuta av semester med sol, bad och safariäventyr. Och inte minst, får du möjlighet att träffa ditt fadderbarn!

Missa inte chansen, följ med på vår resa som är planerad till 29 oktober–12 november 2016.

Läs mer på plansverige.org/res-med-plan